

[Hans Nielsen.]

til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. Jeg har anerkendt det ærede Medlems Medvirken til Løsningen af den her behandlede Lovgivning. Jeg synes, det ærede Medlem fortjener Anerkendelse, fordi han her ikke alene viser den rigtige Forstaaelse af den politiske Situation, men ogsaa viser Samfundssind ved at gaa ind i Forhandlingen og tage sin Del af Ansvaret ved Forlængelsen af Loven for det kommende Aar. Det har jeg altsammen anerkendt, men samtidig har jeg maattet sige til det ærede Medlem, at det er beklageligt, at det Parti, han tilhører, ikke tidligere, hvor det var endnu vigtigere, end det er i Øjeblikket, optraadte paa samme Maade. Det konservative Folkepartis Optraeden ved denne Lejlighed taler til Ære for Partiet, men til Gengæld maa jeg gentage, at dets Optraeden ved tidligere Lejligheder ikke taler til Ære eller til Fordel for Partiet. Det er rigtigt nok, at i 1919 talte Det konservative Folkeparti om Told, men hvad gjorde de i Gerning? I Gerning fulgte de Kræfternes frie Spil helt og fuldt, med fuld Musik. De styrtede den radikal-socialistiske Regering, de tog Magten, satte alle Pengene over Styr og var med til at forhindre, at der blev gennemført en Valutaordning, der kunde have sikret os Bevarelsen af de Millioner, vi havde tjent under Krigen. Det er Sandheden. Det er rigtigt, at Det konservative Folkeparti i 1927 ogsaa talte om Told, men hvorledes handlede de dengang?

Det ærede Medlem vil reducere det, der i 1927 blev foreslaaet fra socialdemokratisk Side. Jeg nødsages derfor til ganske kort at nævne, hvilke store Reformers der blev foreslaaet af det første Ministerium Stauning og senere af Det socialdemokratiske Parti, efter at Ministeriet Madsen-Mygdal var traadt til. I det store, skal vi sige Kriseprogram, der blev forelagt af den nuværende højtærede Statsminister, blev der stillet 20 Mill. Kr. til Raadighed til Forbedring af Industriens Teknik, der blev stillet 50 Mill. Kr. til Raadighed til Eksportkreditter, 2½ Mill. Kr. til andre Formaal vedrørende Industri, og endvidere hedder det i dette Forslag — jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Citat af Rigsdagens Aarvog:

„For saa vidt det, efter Samraad mellem Ministeren for Industri, Handel og Søfart og det nedenfor omhandlede Erhvervsudvalg, skønnes, at nærmere bestemte Industrier, som har henvendt sig til Ministeriet, *ikke ad anden Vej* kan faa

tilstrækkelig Hjælp til Overvindelse af de forhaandenværende Vanskeligheder, som hidrører fra uforholdsmæssig stor Import eller andre Forhold, som det anses muligt at overvinde, kan Finansministeren, med Tilslutning af et Flertal af det nævnte Erhvervsudvalgs Repræsentanter for Rigsdagen, anordne Opkrævning af *midlertidige Importafgifter*. Disse Importafgifter kan fastsættes til *højest 24 pCt. af den indførte Vares Værdi*, foruden den gældende Told“.

De Penge, der kom ind paa den Maade, skulde bruges til Billiggørelse af samme Vare, produceret af den indenlandske Virksomhed. Saa bestemtes det, at de Virksomheder, som fik Del heri, ikke maatte udbetale mere end 5 pCt. i Udbytte, og der maatte i den Periode, hvor Ordningen gjaldt, ikke ydes Tantième til Direktørerne. Og endvidere var der den lille Bestemmelse, at Virksomhederne skulde indsende deres Regnskaber til Handelsministeren — det var paa det Tidspunkt Slebsager, saa det var ikke et særlig farligt Forum, de skulde indsendes til. Men det var dog saa stærkt, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Dag erklærede, at saa ydmygende Betingelser vilde man fra konservativ Side aldrig nogen Sinde acceptere. Jeg har fremdraget dette, fordi det viser, at paa det Tidspunkt, da Krisen begyndte at ramme Byrhvervene med Voldsomhed, medens det endnu i nogle Aar gik taalelig godt for Landbruget, paa det Tidspunkt, da Verdenskrisen begyndte at rykke os ind paa Livet, var Socialdemokratiet mobiliseret paa alle Omraader, vi foreslog store Bevillinger baade paa den ene og den anden Maade for at støtte Virksomhederne, og vi tilbød i Nødstilfælde at gaa op til et ekstra Værn for nationalt Arbejde paa indtil 24 pCt., vel at mærke, Pengene skulde ikke gaa ind i Statskassen, de skulde gaa til Billiggørelse af de Varer, man fabrikerede her i Landet, og der blev fastsat en Grænse for Aktieudbyttet til Aktieejerne, det blev fastsat, at der ikke maatte udbetales Tantième, og at Virksomhederne skulde aflevere deres Regnskab til Handelsministeren, ganske sikkert i den Hensigt, at Ministeren skulde se efter, at de ikke som Følge af Værnet tjente ud over alle Grænser. Hvis Det konservative Folkeparti i 1926—27 havde slaaet Følge med os, havde meget set anderledes ud her i Landet, end det gør i Dag. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kan godt ryste paa sit hvide Hoved, det forandrer ikke den Kendsgerning, at